

opusdei.org

Meditacions: Dilluns de la sisena setmana de Pasqua

Reflexió per meditar dilluns de
la sisena setmana de Pasqua.

Els temes proposats són:
comptar amb l'ajuda del
Paràclit; l'Esperit Sant ens porta
cap a la veritat; el do de la
fortalesa.

26/05/2025

JESÚS, en el seu discurs de comiat, promet la vinguda «d'un altre Paràclit» (*Jn* 14, 16) que estarà sempre amb nosaltres. *Paràclit* és una paraula típica de l'evangelí de sant Joan i, a l'origen grec, es refereix a una persona que ve a consolar, defensar o ajudar. Jesús anuncia l'arribada *d'un altre* paràclit quan ell hagués partit perquè el primer és ell mateix: la Sagrada Escriptura ens diu que Crist, al cel, és «un defensor prop del Pare» (1 *Jn* 2, 1). L'Esperit Sant, per la seva banda, roman per sempre amb nosaltres a la terra, ens acompanya i consola, ens protegeix i defensa. És camí cap a Crist ja que ens recorda les seves paraules (cf. *Jn* 15, 26); suaument i amb discreció orienta el nostre cor cap a Jesucrist. «Qui s'embriaga de l'Esperit està arrelat en Crist»^[1], deia sant Ambrós.

«Ensenyar i recordar: aquesta és la tasca de l'Esperit Sant. Ens ensenya a entrar al misteri, a entendre'l una

mica més. Ens ensenya la doctrina de Jesús i ens ensenya com desenvolupar la nostra fe (...). La fe no és estàtica; la doctrina no és estàtica: creix. Creix com creixen els arbres, sempre els mateixos, però més grossos, amb fruita, però sempre igual, en la mateixa direcció (...). I una altra cosa que diu Jesús que fa l'Esperit Sant és recordar: “donarà testimoni de mi” (Jn 15, 26). L'Esperit Sant és com la memòria, ens desperta: “Recordeu-vos d'això, recordeu-vos d'allò altre”. Ens manté desperts en les coses del Senyor i també ens fa recordar la nostra vida: “Pensa en aquell moment, pensa en quan vas trobar el Senyor, pensa en quan el vas deixar” (...). L'Esperit Sant ens guia en aquesta memòria; ens guia per discernir què he de fer ara, quin és el camí correcte i quin és l'equivocat, també en les petites decisions. Si demanem llum a l'Esperit Sant, ell ens ajudarà a prendre les decisions correctes, les

petites de cada dia i les més grans. És qui ens acompanya, ens recolza»^[2].

EL SEGUIMENT de Jesús ens condueix a voler viure en la veritat, fascinats per buscar-la amb afany, acollint-la i estimant-la. Voler abraçar la veritat és estimar veritablement Crist. En aquesta empresa, «l'Esperit Sant ensenya al cristià la veritat com a principi de vida i li mostra l'aplicació concreta de les paraules de Jesús a la seva vida»^[3]. Almenys en tres ocasions, Jesús es va referir al Paràclit com «l'Esperit de la veritat» (*Jn* 14, 17; 15, 26; 16, 13). Tot i ser *un altre* diferent de Jesús, l'Esperit Sant porta a la seva perfecció la presència de Jesús en nosaltres.

Sabem que «Jesucrist és la veritat feta persona, que atrau el món cap a

si. La llum irradiada per Jesús és resplendor de veritat. Qualsevol altra veritat és un fragment de la veritat que és ell i remet a ell. Jesús és l'estrella polar de la llibertat humana: (...) amb ell, la llibertat es retroba, es reconeix creada per al bé i s'expressa mitjançant accions i comportaments de caritat (...). Jesucrist, que és la plenitud de la veritat, atrau cap a si el cor de tot home, el dilata i l'omple d'alegria. En efecte, només la veritat és capaç d'envair la ment i de fer-la gaudir en plenitud»^[4].

Aquest amor a la veritat que impulsa la nostra intel·ligència és obra de l'Esperit Sant. Ens omple també d'humilitat davant allò creat i davant la capacitat del nostre propi coneixement, que sempre serà poc en comparació amb el misteriós obrar de Déu. «Procura que “la humilitat d'enteniment” sigui, per a tu, un axioma»^[5], aconsellava sant

Josepmaria. «El desig de veritat pertany a la mateixa naturalesa de l'home, i tota la creació és una immensa invitació a buscar les respostes que obren la raó humana a la gran resposta que des de sempre busca i espera»^[6].

L'ESPERIT SANT actua a l'ànima mitjançant els seus dons, i els «distribueix (...) a cadascú tal com ell vol» (1 Cor 12, 11). Un dels seus regals és el do de fortalesa, que ens impulsa cap a grans fites i ens sosté en la feblesa. Sant Josepmaria recollia l'experiència cristiana quan recordava que “tota la nostra fortalesa és prestada”^[7]. Aquest do és necessari per perseguir i abraçar la veritat de manera contínua al llarg de la nostra vida. Certament ens pot resultar fatigós, sobretot perquè les nostres capacitats no estan sempre a

l'alçada dels nostres desitjos; també perquè la veritat és, de vegades, difícil d'acceptar i no sempre coincideix amb allò que ens semblaria la millor opció. En no poques ocasions haurem d'obrir-nos humilment a altres possibilitats de resposta, a altres maneres de fer, encara que hàgim pensat durant molt de temps estar en el que és correcte.

Per això, el do de fortalesa ha de constituir la nota de fons de la nostra vida de cristians, ja que ens manté lleials en la recerca. L'amor a la veritat compromet la nostra vida i la fortalesa ens dona la fermesa necessària. Així podrem «afrontar els problemes amb valentia, sense por al sacrifici ni a les càrregues més pesades, assumint en consciència la pròpia i personal responsabilitat»^[8].

Diu Jesús: «I vosaltres, que sou amb mi des del principi, també en

donareu testimoni» (Jn 15, 27). El cristià està cridat a ser un testimoni fiable de la recerca humil i sincera de la veritat. Crist va advertir els seus deixebles de les persecucions que rebrien pel seu testimoniatge.

Aquells homes, després de rebre el do de fortalesa a la Pentecosta, es converteixen en testimonis valents. Van ser veritablement forts davant les contradiccions, davant l'inesperat que es va fer present a les seves vides, en situacions que potser van tirar per terra els seus plans i projectes. L'amable companyia de Maria ens empara: ella escolta la nostra invocació perquè l'Esperit de la veritat il·lumini «les intel·ligències i enforteixi les voluntats, de manera que sempre ens acostumem a buscar, a dir i a sentir la veritat»^[9].

[1] Sant Ambròs, *Catequesi sobre els sagraments*, 5, 3, 17.

[2] Francesc, Homilia, 11-V-2020.

[3] Sant Joan Pau II, Audiència general, 24-IV-1991.

[4] Benet XVI, Discurs, 10-II-2006.

[5] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 142.

[6] Benet XVI, Discurs, 10-II-2006.

[7] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 728.

[8] Sant Josepmaria, *Discursos sobre la universitat*, núm. 8.

[9] Ibid.